

at faa denne Sag i Fællesudvalg. Man har ment, at det maaske var en daarlig konstitutionel Praksis, at en saa stor social Lov fik sit Stempel fra et enkelt Ting, uden at det andet Ting ogsaa fik Lov til at sige sit sidste Ord om den, og man har ment, at et saadant Tilfælde maaske kunde drage Konsekvenser efter sig. Jeg maa derfor udtrykkeligt forvare Folketinget imod, at dette Tilfælde skulde drage nogen Konsekvens efter sig.

Naar vi er gaaet til enstemmigt at anbefale dette Lovforslag til Vedtagelse, er det ud fra den Betragtning, at det her drejer sig om en overordentlig stor og vigtig social Lov, som angaar mange Menneskers Ve og Vel, og navnlig mange af de daarligst stilledes Ve og Vel, og at man ved at lade Sagen gaa til Fællesudvalg let kunde risikere at forhale dens Afgørelse, saa at den ikke blev vedtaget i denne Rigsdagssamling, hvilket vilde være et meget stort Onde. Thi hvis Sagen skulde til Fællesudvalg, vilde man nu neppe kunne indskrænke sig til at behandle de enkelte Punkter, hvorom der er Uenighed, men man maatte have anbefalet Folketinget at vedtage Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det sidst vedtoges her, og naar det saa kom i Fællesudvalg, vilde Følgen let blive, at der blev rejst en Mængde forskellige Spørgsmaal, hvorom der er Uenighed indenfor Udvalget, og da vi staar lige foran Sommerferien, vilde det da let ske, at Lovforslaget ikke blev vedtaget i denne Samling. Da Loven, som bekendt, skal træde i Kraft den 1. April 1917, vilde det let kunne bevirke, at dens Ikrafttræden blev udsat til stor Skade for dem, denne Lov skulde gavne. Under Hensyn hertil har man enstemmigt i Udvalget besluttet at anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Idet jeg derfor forudsætter, at Lovforslaget bliver vedtaget enstemmigt, kunde jeg for saa vidt fatte mig meget kort. Ikke des mindre ønsker jeg at fremhæve nogle af de Ting, vi maa beklage, at Landstinget har sat ind. Det er særlig tre Punkter, som her er af stor Betydning. Det ene er det, jeg vil kalde Selvassurancen: at Aktieselskaber selv bærer Risikoen mod at stille Depot, en Sikkerhedsstillelse, som skal anerkendes af Indenrigsministeren og Forsikringsraadet. Jeg maa betragte det som et ret væsentligt Tilbageskridt, og jeg vilde have ønsket, at man ikke havde gjort det. Jeg skal senere komme tilbage til, hvorfor det kan være uheldigt. Det næste Punkt, som har en stor principiel Betydning, angaar den saa-

kaldte Rateskala, der er indført for Udmaalingen af Erstatningen. Ogsaa dette medfører paa enkelte Punkter et ret væsentligt Tilbageskridt, idet enkelte i Kraft af denne Rateskala vil faa mindre end efter den nu bestaaende Lov, og det maa altid betragtes som meget uheldigt, om en social Lov blot paa et eneste Punkt betyder et Tilbageskridt for nogle af dem, Loven tilsigter at gavne. Ligeledes maa jeg beklage, at Landstinget ikke har kunnet gaa med til det, som man med et populært Udtryk kalder Tilvænningserstatning. Det er de tre væsentlige Punkter, imod hvilke der kan indvendes noget. Der er selvfølgelig en hel Del andre, men, som sagt, da Lovforslaget blev vedtaget af Folketinget i sin Tid, var det et Kompromis, de forskellige Anskuelse bøjede sig imod hverandre, og netop derfor har man i Udvalget været meget ængstelig for at tage Sagen op igen.

Der er i Landstinget stillet en Række Ændringsforslag, oprindeligt 59 og i Gaar Eftermiddags 14, det er 73, og det er ikke faa, men Flertallet af dem er dog rent redaktionelle. Jeg maa her gøre en almindelig Bemærkning: Jeg personlig er en stærk Modstander af den Slags rent redaktionelle Ændringsforslag. Jeg synes, at de kun bidrager til at bringe Forvirring og utydeliggøre. Dette Lovforslag har været behandlet i en Kommission og i Arbejderforsikrings-Raadet o. s. v., og de Folk, der sidder der, maa paa dette Omraade siges i og for sig at være lige saa kloge og have lige saa god Forstand paa Redaktionen af et saadant Lovforslag som Folketinget og Landsting. Saa begynder først Folketinget at redigere om paa, hvad der staar, uden at der ligger nogen Realitet til Grund derfor, og nu ser vi, at Landstinget paa ny har redigeret om paa Lovforslaget. Det er der ikke nogen Grund til, man kan i de fleste Tilfælde lige saa godt bruge det ene Udtryk som det andet; det er noget en Smagssag, hvad man bruger. Jeg synes, at det er uheldigt, at man her i Tinget har en saadan Lyst til at redigere om paa Lovforslag, som fremsættes af Regeringen eller er udarbejdede af en Kommission. Man kommer ofte til, at en saadan tilsyneladende lille og uskyldig Redaktionsændring senere hen volder meget Besvær for dem, der skal fortolke Loven. Dette er imidlertid kun en lille Bibemærkning.

Af de enkelte Ændringsforslag har egentlig kun 15 nogen Betydning, idet de andre er væsentlig redaktionelle. Disse